

Marta Marcé i Trinidad Ball són dues pintores catalanes de generacions diferents que viuen i exposen a Londres

Londres: dues artistes, una ciutat

Marta Marcé a la galeria Rifle-maker de Londres, ciutat on viu fa 11 anys. A la dreta, Trinidad Ball amb una de les seves obres ■ AVUI

Conxa Rodríguez
LONDRES. CORRESPONSAL

Marta Marcé (Vilafranca de Penedès, 1972), que fa 11 anys que viu a Londres, treballa amb la idea genèrica d'ordre i desordre. Ha exposat fa molt poc la sèrie *Diadem paintings* a la galeria Rifle-maker del Soho londinenc –de Virginia Damtsa, que va ser de les primeres a apostar per Marcé–. Al terra de la galeria veiem dues peces de fusta, basades en un trencaclosques i formades per nou peces més, folrades de roba de diferents colors. L'obra de terra és una introducció a les pintures que pengen de les parets.

“A les pintures es complica encara més el trencaclosques, perquè apareixen les transparències i els colors imprecisos sobre una altra figura i color, però tot el quadre té una continuïtat; hi ha un ordre que es destrueix per crear-ne un de nou”, explica Marcé, que exposa regularment a la galeria Moriarty, de Madrid.

Sèries i jocs creatius

La Marta potser va jugar molt al parxís i al Lego perquè aquests jocs semblen l'origen de les composicions de la seva darrera

sèrie. “Jo sempre faig sèries. De fet, he basat aquesta darrera en jocs d'ordinador i en el tangram. Tot és bàsic i simple, lúdic, físic i manipulable”, comenta l'artista. *Diadem paintings* va gestar-se al Camden Arts Centre, equipament d'estudis artístics al nord de Londres, on va estudiar i treballar l'any passat.

La sèrie anterior, formada per una dotzena d'obres i titulada *Mikado*, també jugava amb formes i colors fent córrer l'energia per sobre de la fusta i de la tela. La Marta, per la dimensió

Marcé va anar a la Xina a treballar sobre seda i Ball pinta retrats com ho feien al s. XVII els holandesos

de les obres, sovint pinta amb els bastidors a terra en lloc de fer servir cavallets. Planifica amb meticulositat i precisió els seus treballs. Parla de geometria, matemàtiques, equilibri de línies, energia, transformació de formes i figures. El seu art surt gairebé d'un experiment científic.

Marcé va estudiar a l'Escola de Belles Arts de Barcelona abans d'enfilarse a centres de Berlín, París i la Xina, on ha passat períodes estudiant i treballant amb beques. “A la Xina vaig treballar la seda, o, més ben dit, damunt de seda [l'art ancestral dels xinesos, tinta sobre seda]; va resultar més difícil del que semblava perquè la seda no es controla fàcilment”, recorda.

Els retrats de Ball

Trinidad Ball (Barcelona, 1952) és una pintora que va arribar al món de l'art a la dècada dels 70, en aterrar a Londres. Abans de casar-se amb un home de cognom Ball, Trinidad Fructuoso va viure amb la seva família l'exili polític a l'Uruguai fins al 1966. “Vaig matricular-me a un curs de dibuix i va ser una revelació. Del dibuix vaig passar a la pintura; el re-

trat és un repte que encara em desafia cada dia”, explica asseguda a la taula de la cuina de casa seva.

Els mestres holandesos antics que treballaven la llum són un dels seus àmbits de referència, com ho és també el nord-americà Edward Hopper. “Una poma és més fàcil de pintar o il·luminar que una cara per la càrrega psicològica de l'expressió i la fidelitat al personatge”, manifesta Ball, que canalitza la seva producció a través de diverses galeries: una a Chicago, una a Londres i una a Alacant.

Les seves obres, tant si són una natura morta com un retrat, tenen el fons llis, monocolor, gairebé com una cortina. Són treballs d'art modern que ella defineix com a “realisme contemporani”. “Jo faig servir una tècnica que ja utilitzaven els artistes holandesos dels segles XVII i XVIII, que consisteix a aplicar capes i capes de pintura sobre la tela. Avui l'oli pot barrejar-se amb productes que els holandesos no tenien, però l'efecte és el mateix”, explica abans d'assegurar que la disciplina que li exigeixen els retrats és un estímul per a la seva creació artística i professional. ■

Cultura
en breu

PREMIS Un catàleg sobre Fontserè, premi Ciutat de Barcelona

El catàleg de l'exposició *Nova York 1626-1990, un relat gràfic de Carles Fontserè*, ha estat guardonat amb el premi Ciutat de Barcelona en la categoria de disseny. Segons el jurat, el catàleg elaborat per l'estudi Base Design és “una obra que contribueix a accentuar la feina del magnífic fotògraf”. D'altra banda, Maria Josep Balsach, pel seu treball sobre Miró, i l'empresa Thrombotargets Europe s'han endut el premi d'assaig i investigació tecnològica, respectivament.

PATRIMONI El fons documental de la Fundació Joan Miró es digitalitzarà

Milers de dibuixos, esbossos, anotacions i maquetes que Miró va donar a la fundació que porta el seu nom seran digitalitzats amb tècniques d'última generació. Això garantirà la seguretat de les obres i permetrà més agilitat per a la consulta.

CENTENARI Avui s'inaugura el centenari del Palau de la Música

El centenari del Palau de la Música Catalana s'inaugura avui amb una festa popular a càrrec del grup teatral Comediants i amb una jornada de portes obertes. La festa comença a les 10.30 h amb una crida musical davant de la façana del Palau. L'acte serà presidit pel president català, José Montilla, i l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu.

MONUMENTS Una associació vol que els cementiris siguin museus

L'associació de cementiris d'Europa, presidida per Maria Luisa Yzaguirre, reclama que aquests recintes es converteixin en “museus a l'aire lliure” i que es recuperin com a monuments històrics. Així ho van manifestar els representants de 107 ciutats europees que es van reunir a Barcelona.

TEATRE Es reprenen les obres del Teatre Tarragona

Les màquines tornen a treballar al solar del futur Teatre Tarragona. Les obres van ser aturades per problemes d'estabilitat dels immobles veïns, la duresa de la pedra del subsòl i l'aparició de restes romanes, informa Oriol Margalef.

Crítica*
dansa

Marta Porter

Ales trencades

Alas (2006) s'inspira en el film *El cel sobre Berlín*, de Wim Wenders, per parlar de la soledat i del finit o infinit de l'ésser humà. És un espectacle dur, on Duato, com a *White darkness* o a *Herrumbre*, s'endinsa en un món fosc. Però mentre a *Herrumbre* ens mostrava la tortura des de la quotidianitat de la televisió i a *White darkness* ens neuvava amb cocaïna, a *Alas* ens acarà amb una de les nostres emocions més íntimes, la soledat. I és la plasmació d'aquest espai buit el que fa d'*Alas* un espectacle poc, o gens, amable.

L'aposta de Duato es mostra en diferents aspectes. D'entrada, ja no firma la direcció escènica i la delega a l'eslovè Tomaz Pandur en una peça narrativa on l'àngel de Wenders –el mateix Duato– emergeix d'una columna de llum per emmullar-se en els sentiments humans fins que, després de mossegar la poma que

'Alas' és una peça gens amable que ens acarà amb la soledat

l'allunya del paradís, comprova, en carn i os, que el món és agressiu i l'amor passatger. Pel que fa a la coreografia, Duato fa una clara distinció entre l'estil neoclàssic pur, gairebé clàssic, per descriure l'esperit –desvestint els ballarins amb roba de color carn i música melòdica– en contrast amb les escenes reals, molt més contemporànies –tots de negre i a ritme de música electrònica o atonal–. Impressionants sempre aquests cossos sense límits que Duato modela com un escultor del Renaixement mentre per a ell mateix –d'excel·lent forma física als seus 51 anys– es guarda els gestos més recargolats, gairebé com els esclaus de Miquel Àngel. Amb tot, la recitació que fa dels textos de Peter Handke queden forçats pel seu histrionisme.

Després de reflexionar entre el que voldríem que fos la realitat i el que és, una concessió a la plasticitat inunda l'escenari d'aigua en un joc de reflexos que ens purifica i ens torna al cel.

* **'Alas'**, COREOGRAFIA: NACHO DUATO. CND. MERCAT DE LES FLORS, 7 DE FEBRER.